

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck

en de stille hoop

Deel 12 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

Rechercheur De Klerck en de stille hoop is een
uitgave van uitgeverij E-Pulp Publishers
© 2025 Paul Dieudonné & E-Pulp Publishers
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart
Omslagbeeld: iStockphoto.com|Ana del Castillo
ISBN: 978-94-92715-77-7 (paperback)
ISBN: 978-94-92715-78-4 (e-book)
NUR 331

www.e-pulp.nl
www.rechercheurdeklerck.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met
bestaande personen berust op toeval.

1

‘Geen sprake van. Dat gaat niet gebeuren.’

Commissaris De Froideville kwam schielijk vanachter zijn bureau overeind. Met zijn handen steunend op het bureaublad boog hij wat voorover en keek met toegeknepen ogen op zijn bezoeker neer.

‘Dit dossier is overgedragen aan district Rijnmond Zuid-West, De Klerck,’ sprak hij op hoge, afkeurende toon. ‘Daarmee is voor ons de kous af.’

De Rotterdamse speurder kneep zijn lippen op elkaar om een opkomende woede te temperen. Hij telde in zijn gedachten tot tien.

‘Ik heb de rechercheur van bureau Schoutstraat gesproken die is belast met het onderzoek. Hij zegt dat de zaak al maandenlang ligt te verstoffen daar er geen enkele vooruitgang werd geboekt. Omwille van Corrie Kieviet wil ik nou mijn geluk beproeven.’

‘Nee, geen sprake van,’ herhaalde De Froideville stijfjes. ‘Het Openbaar Ministerie meent dat de vermissing van een notoire inbreker geen prioriteitskwestie betreft. De grond werd Kieviet simpelweg te heet onder de voeten en daarom heeft hij de benen genomen.’

De Klerck schudde ongeduldig zijn hoofd.

‘Frits Kieviet is al tweeënhalf jaar spoorloos. Hij heeft geen enkel teken van leven gegeven. Mijns inziens werd hij het slachtoffer van een ernstig misdrijf. Ik ben vastbesloten de zaak tot op de bodem uit te zoeken.’

De Froideville rechte tamelijk abrupt zijn rug en schikte zijn vlinderstrikje. Zijn wenkbrauwen waren diep gefronst, maar hij keek over zijn speurder heen, peinzend. Een ogenblik later richtte hij zijn blik weer naar beneden. Een geforceerde glimlach verbreedde zijn gezicht.

‘Hoe lovenswaardig dat voornemen ook is, ik kan er niet mee instemmen. De werklast van ons bureau is zwaar genoeg en door de griep zijn we onderbemand. We kunnen het ons niet permitteren dat we ons laten afleiden door oude zaken die wel manuren

kosten, maar die niet tot de gewenste resultaten leiden. De reken-
som is voor het Openbaar Ministerie dus simpel. Wij mogen
onze kostbare recherchecapaciteit niet verkwisten aan een hopeloze
zaak.'

De Klerck keek ongelovig op. Juist toen hij zijn mond wilde ope-
nen, stak zijn meerdere waarschuwend een hand op.

'Als de zaak wordt heropend,' sprak hij met grote nadruk op het
eerste woord, 'dan ligt de bal niet bij ons, maar bij het district dat
het dossier overnam.'

De Klerck verbeet zijn ergernis.

'De recherche daar vindt het prima als wij de zaak terugnemen.
Frits Kieviet is... of was... een ingezetene van Rotterdam. Hij
verdween hier. De zaak behoort ons toe, niet district Rijnmond
Zuid-West. Er is enkel de Ridderkerkse connectie door de in-
braak bij professor Rudolphi.*'

Het gezicht van de bureauchef vertrok. Hij leunde weer voorover.
'Ik vreesde al dat je in die richting wilde sturen,' sprak hij kwaad.
'Hoe vaak moet ik nog zeggen, De Klerck, dat professor Rudolphi
geen enkele blaam treft. Er is destijds bij de inbraak in zijn
woning niets ontvreemd. Waarom zou zo'n eminente heer dan
wraak nemen op een onbeduidend inbrekertje... een man die hij
niet eens kent?'

'Ik beschuldig hem nergens van. Ik wil enkel met de man praten.'

De Froideville tikte met een nagel op zijn bureau.

'Dat zal niet gebeuren,' sprak hij fel. 'Ik verbied je deze briljante
man te storen. Hij is al herhaaldelijk verhoord en dat leidde steeds
tot niets. Hij is bovendien een vriend van een vriend. Eerbiedig
zijn persoonlijke levenssfeer, De Klerck. De zaak heeft voor ons
afgedaan.'

De Klerck kwam fluks overeind. Aangezien hij meer dan een kop
groter was, keek hij op zijn beurt op zijn superieur neer.

'Voor mij niet,' sprak hij met opmerkelijke kalmte. Hij wees door
het raam naar de Pompenburgflat naast het hoofdbureau. 'Hoe kan
ik Corrie Kieviet recht in de ogen kijken en zeggen dat we alles in
het werk hebben gesteld, terwijl ik weet dat dit niet zo is? Elke

---

* Zie *Rechercheur De Klerck en de sluier van de dood*

dag kijkt zij vanuit haar woninkje naar ons en hoopt op duidelijkheid... op een bericht waardoor ze dit pijnlijke vraagstuk kan afsluiten.'

'De zaak ligt niet bij ons,' herhaalde de commissaris. 'Accepteer dat.'

'Dat weiger ik.'

Het gezicht van De Froideville kleurde.

'Waarom reageer jij altijd zo weerspanning, De Klerck? Ik ben niet vergeten hoe jij onder invloed van alcoholische versnaperingen informatie uit strafdossiers deelde met derden, waaronder je levensgezellin. Ik heb getracht paal en perk te stellen aan dat soort achterhaalde tafereeltjes. Die horen enkel thuis in de onbeduidende detectiefjes van... eh, Baantjer. En...'

De Klerck onderbrak hem, onderwijl zijn gezicht in de plooi houdend.

'Er is nooit gevoelige informatie gelekt.'

De Froideville ging er niet op in.

'En...' herhaalde hij met klem, 'evenmin ben ik vergeten hoe jouw vrouw mij toen, terwijl ik deze misstand aan de kaak stelde, de deur wees.' De commissaris blikte vluchtig op zijn horloge, zakte terug op zijn stoel en rommelde in een lade. 'Genoeg hierover. Over enkele ogenblikken moet ik naar Wassenaar voor een dinerafspraak.' Met een nonchalante armbeweging gebaarde hij naar de deur. 'Je kunt gaan.'

De Klerck stond nog een ogenblik roerloos.

'Ik laat Corrie Kieviet niet in de kou staan,' sprak hij koppig.

De Froideville keek hem scherp aan.

'Moet ik soms mijn arm strekken en onbeheerst schreeuwen dat je kunt gaan, zoals je vrouw dat tegen mij deed... als tegen een hond? Nou, vort!'

In mineurstemming stapte De Klerck de recherchekamer binnen. Tot zijn spijt was Ruben Klaver niet aanwezig, diens bureau stond er verlaten bij en het beeldscherm was zwart. Hij banjerde naar het raam en staarde met de handen gebald in zijn broekzakken naar de kleurrijke appartementjes aan de overzijde van het verstilte water van de Delftsevaart.

Omdat hij vooralsnog geen lucht kon geven aan zijn frustratie, overwoog hij naar de Pompenburgflat te lopen. Daarvoor had hij de instemming van zijn chef niet nodig.

Na enkele momenten van wikken en wegen, besloot hij toch van het plan af te zien. Voorlopig, althans. Liever ging hij aan de slag met goedkeuring van hogerhand. Een gesprek met professor Rudolphi stond nou eenmaal hoger op zijn verlanglijstje.

Hij slenterde naar zijn bureau en nam erachter plaats. Rudolphi. De naam resoneerde in zijn hoofd. Die man fascineerde hem. Hoe kon een inbraak zonder buit leiden tot de verdwijning van de inbreker? Hoe moest hij verklaren dat er in de onderwereld werd beweerd dat er een kostbare collectie munten uit de Ridderkerkse woning was gestolen? Wat was de rol daarin van callgirl NightQueenie die...

Zijn gedachten werden onderbroken toen een blonde rechercheur binnenkwam. Het was Klaver. De jonge speurder kwam vlug naderbij, zetelde zich op de rand van De Klercks bureau en keek zijn mentor belangstellend aan.

‘En? Wat is de reactie van De Froideville?’

De Klerck haalde bruusk de schouders op.

‘Wat denk je?’ reageerde hij somber.

Klaver fronste zijn wenkbrauwen.

‘Hij wil niet dat een vermiste Rotterdammer wordt opgespoord?’

De Klerck zakte wat onderuit. Hij glimlachte flauw.

‘Dat heeft hij niet beweerd. Hij zegt dat de zaak is overgedragen... ons niet meer toebehoort. Wij moeten ons concentreren op de bestaande werklust. Aandacht besteden aan de vermissing van Frits Kieviet beschouwt hij bovendien als een verspilling van onze kostbare researchcapaciteit.’

Klaver schamperde.

‘Dan mag hij die capaciteit wel snel uitbreiden.’

De Klerck knikte gedecideerd.

‘Onze veel geplaagde afdeling kan versterking goed gebruiken.’

Er viel een korte stilte.

‘Je zou bijna denken dat onze bureauchef wil voorkomen dat wij ontdekkingen doen,’ verzuchtte Klaver getergd. ‘Zou hij er soms meer van afweten?’

De Klerck ging rechtop zitten en hield een waarschuwende wijsvinger omhoog.

‘Ik zou ermee uitkijken zulke bedenkingen hardop te uiten,’ sprak hij ernstig. ‘In wezen heeft onze chef het gelijk aan zijn kant. De zaak is overgedragen. Indien het Openbaar Ministerie het wenst, zal de recherche van Rijnmond Zuid-West het dossier heropenen.’

‘Maar jij weet al dat ze daar geen trek in hebben.’

‘Inderdaad. Ze bereikten er tot nog toe niets mee.’

‘Maar bij jou kriebelt het.’

‘Absoluut.’

Klaver trok zijn wenkbrauwen op.

‘Nou, dan is het toch gek dat wij de zaak niet terugkrijgen? Het lijkt wel alsof onze chef die Rudolphi wil afschermen... alsof er iets valt te ontdekken... iets wat wij niet mogen weten.’ Klaver spreidde kriegelig zijn handen. ‘Maar wat dan?’

De Klerck zuchtte. Hij zakte ontmoedigd onderuit.

‘Daar laat ik me niet over uit,’ sprak hij somber. ‘Ik wens geen samenzweringstheorieën in omloop te brengen. De rechercheurs die Rudolphi reeds spraken, konden hem niet op leugens betrappen. De man lijkt oprecht en verwonderd.’

‘Omdat er echt niets uit zijn woning is gestolen?’

‘Precies. Dat is zijn verklaring.’

Er viel weer een korte stilte. Het was Klaver die de stilte verbrak.

‘Laten we op een rij zetten wat we weten,’ sprak hij mijmerend.

‘Enerzijds hebben we een cafébaas, Louis van Zottegem, beter bekend als Lowie van ’t Zotte Zwaantje, die ons vertelde dat een callgirl genaamd NightQueenie een deel van een kostbare collectie munten stal uit de woning van een crimineel kopstuk. Zij kwam bij dit kopstuk over de vloer aangezien hij gebruik maakte van haar... eh, seksuele diensten.’

De Klerck hield opnieuw een waarschuwende vinger omhoog.

‘Let wel, Lowie heeft dit enkel van horen zeggen. NightQueenie had toegang tot de woning en zo stuitte zij op de collectie. De meest kostbare munten gaf zij via een raam door aan haar vriend, Jules Olijhoek. Overigens wist Lowie niet of die collectie in de woning van professor Rudolphi buit werd gemaakt, maar hij had wel dat gerucht opgevangen.’

Klaver knikte overtuigd.

‘En Rudolphi heeft sindsdien toegegeven dat hij een klant van NightQueenie was.’

‘Juist. Dus het kan waar zijn.’

Klaver haalde diep adem.

‘Anderzijds hebben we gesproken met Corrie Kieviet. Na de verdwijning van haar man legde zij haar oor te luisteren in ’t Zotte Zwaantje, het stamcafé van haar man. Daar hoorde ze dat Frits Kieviet erin was geluisd door NightQueenie. Zij tipte hem over een rijke buit aan munten. Door hem te laten inbreken, moest het lijken alsof hij de hele collectie stal, zodat NightQueenie en haar vriend buiten schot zouden blijven. Naar verluidt bood Kieviet zijn deel van de buit aan een heler aan. Zo zijn de handlangers van het criminele kopstuk hem kennelijk op het spoor gekomen, want kort daarna werd hij in zijn stamcafé door zware jongens gezocht, waarna hij spoorloos verdween.’

De Klerck glimlachte.

‘Ja, zo is het verhaal aan ons gepresenteerd door Corrie Kieviet. Lowie van ’t Zwaantje kon ons vertellen dat de zware jongens, na de verdwijning van Frits Kieviet, terugkwamen en alsnog informeerden naar NightQueenie en Jules Olijhoek.’

Klaver gebaarde heftig.

‘Alsof Frits Kieviet hen op dat spoor had gezet.’

‘Ja, die schijn heeft het. Corrie Kieviet veronderstelde dat haar man bij de professor had ingebroken aangezien bij hem een kraakje was gezet dat overeenstemde met de modus operandi van haar man. NightQueenie kan dit relaas echter niet meer bevestigen.’

Klaver glimlachte bitter.

‘Nee. Zij is dood. Maar Jules Olijhoek heeft wel toegegeven dat hij met NightQueenie hun deel van de collectie munten stal uit de Ridderkerkse woning van Rudolphi.’

‘Juist. Dus de professor heeft de schijn tegen. Opmerkelijk genoeg woont hij in Ridderkerk aan de Kievitsweg. Toeval?’

Klaver spreidde zijn handen.

‘Maar dit alles geeft toch te denken? Het is... eh, alsof er meer op het spel stond dan die inbraak, iets wat de... eh, permanente verdwijning dan wel moord op Frits Kieviet rechtvaardigde.’

De Klerck knikte gelaten.

‘Ja, die schijn heeft het ook. Het suggereert dat Rudolphi een crimineel van formaat is die koste wat het kost wil voorkomen dat zijn masker valt. Als dat waar is, begrijp ik hem wel, mede gelet op het feit dat hij is verbonden aan de Erasmus Universiteit.’

‘Dan zet je toch alles op alles om dit mysterie te doorgronden?’

De Klerck maakte een mistroostig gebaartje.

‘Hogerhand heeft anders besloten.’

Klaver sprong op en beende opgewonden naar de kapstok.

‘Waar ga jij heen?’ vroeg De Klerck verwonderd.

De jonge rechercheur duimde over zijn schouder.

‘De reden waarom ik zojuist even weg was. Beneden vroeg een jonge vrouw naar ons. Ze verzoekt ons namens Louis van Zottegem naar zijn kroegje te komen. Hij wil informatie met ons delen.’

De Klerck keek verrast op.

‘Lowie wil ons weer spreken inzake de verdwijning van Kieviet?’

Klaver haalde weifelend de schouders op.

‘Dat heeft ze niet gezegd. Ze zei enkel dat het betrekking heeft op een vermissing. De naam van de vermiste kon ze niet bevestigen. Maar het zal toch wel daarover gaan?’ Hij grijnsde. ‘De chef kan ons niet dwarsbomen als we nieuwe inlichtingen in deze zaak vergaren.’

Klaver wilde aanstalten maken om af te dalen naar de parkeergarage onderin. De Klerck hield hem tegen.

‘Voor we in de auto op weg zijn, kunnen we te voet al halverwege zijn. Na het frustrerende gesprek met onze chef moet ik mijn opgekropte energie kwijt. Een stevige wandeling zal me goed doen. Parkeerperikelen blijven ons dan ook bespaard.’

In een stevige pas verlieten ze het hoofdbureau, wandelden achter het stadhuis langs naar de Krattenbrug en gingen vandaar voorbij aan de Laurenskerk en zo naar de brede Binnenrotte. De zon stond al laag. Een van haar heilige stralen scheerde rakelings langs de Markthal.

Hoewel hij een aangeboren oogafwijking had waardoor hij het ultraviolette licht in zonlicht niet kon verdragen, hinderde deze

wazige winterzon De Klerck nauwelijks.

De speurders beklommen de treden naar het Blaakse Bos en manoeuvreerden tussen de kubuswoninkjes door naar de andere zijde van de Blaak tot ze neerkeken op de fraaie Oude Haven met haar vloot van historische schepen. Daarachter verrezen het statige Witte Huis en de Willemsbrug.

Ze daalden af naar de Spaanse Kade.

Genesteld tussen andere horecagelegenheden bevond zich het knusse, smalle geveltje van 't Zotte Zwaantje, het intieme cafeetje van Louis van Zottegem, oftewel Lowie, die achter zijn rug ook de Zotte van 't Zwaantje werd genoemd.

De Klerck duwde zelfverzekerd tegen de zware toegangsdeur en stapte naar binnen, de warmte in. Klaver volgde in zijn kielzog.

Het etablissement had nog maar net de deuren geopend, derhalve was het er tamelijk rustig. De zwaarlijvige cafébaas hing geleund tegen de bar te praten met een blonde schoonheid, half zo oud als hij, die een groen poloshirt droeg met daarop het witte logo van de kroeg: een sierlijke zwaan die vaag deed denken aan de Erasmusbrug.

De knappe jonge vrouw knikte vriendelijk naar Klaver alvorens zij zich discreet terugtrok.

De caféhouder maakte zich los van de bar.

'Heren chercheurs, bedankt voor jullie komst,' sprak hij met een zachte, zuidelijke tongval. 'Ik maak mij grote zorgen om een van mijn stamgasten.' Hij gebaarde naar de tap. 'Maar mag ik jullie eerst wat inschenken... trakteren?'

De Klerck glimlachte.

'Geen alcoholische... eh, versnapering. We hebben dienst tot elf uur. Onze... eh, verstandige chef keurt het nuttigen van alcohol tijdens de dienst niet goed.'

'Anders zwaait er wat voor jullie?' vroeg de Zotte van 't Zwaantje met een zoete grijns. 'Ik kan ook voor koffie zorgen... thee... een colaatje... zeg het maar.'

'Koffie, graag.'

De chercheurs gaven hun wensen door. Louis van Zottegem ging direct aan de slag. Aangezien de zon nu achter de gebouwen was gezakt, ontstak hij de verlichting en toverde daarmee in het

cafeetje een gezellige, huiselijke sfeer.

Er kwamen meer gasten binnen. De caféhouder had zijn handen er vol aan. Pas na een kwartier kon hij een korte pauze inlassen.

‘Heren, ik zal het kort houden. Ik ben op zoek naar stamgast Kjell. Hij heeft al enkele dagen zijn gezicht niet laten zien.’

De Klerck trok een wenkbrauw op.

‘Pas sinds enkele dagen?’ sprak hij verwonderd. ‘U wilt een vermissing opgeven?’

Lowie krabde aan zijn stoppelige hals.

‘Eh, nou, dat moet de familie maar doen. Ik maak me alleen grote zorgen. Het is niets voor Kjell om zomaar weg te blijven. En zijn telefoon staat uitgeschakeld.’

‘Kan hij niet gewoon ziek zijn? De griep heerst momenteel.’

De caféhouder schudde beslist zijn hoofd.

‘Kjell was kerngezond toen hij hier donderdagavond was. Hij kreeg een telefoontje. Ineens zei hij dat hij dringend weg moest... dat hij met een uurtje zou terugkomen.’

‘Waar moest hij heen?’

Hij haalde de schouders op.

‘Wist ik het maar. Hij is sindsdien niet teruggekomen, en het is al vier dagen geleden. Anders komt hij vrijwel dagelijks even aanwippen.’

De Klerck gebaarde laconiek.

‘Misschien is hij op vakantie?’

‘Nee, hij kondigt zijn vakanties altijd luid aan.’

‘Wat voor een werk doet hij?’

‘Hij heeft zijn eigen klussenbedrijf in Crooswijk.’

‘U hebt het adres?’

Lowie krabde zich weer.

‘Nee. Enkel zijn telefoonnummer.’

‘Is hij getrouwd... woont hij samen?’

‘Nee, ik ken hem niet anders dan als single.’ De caféhouder boog wat naar hen toe en dempte zijn stem. ‘Kjell heeft het een en ander op zijn kerfstok. Daarom vroeg ik me af... zit hij soms bij jullie boven? Is hij opgepakt?’

De Klerck oogde de caféhouder kritisch.

‘Zou daar een aanleiding voor zijn?’

Lowie veerde iets achteruit. De huid bij zijn linkeroog trilde even spastisch.

‘Niet dat ik weet. Ik zoek enkel een verklaring voor de dagenlange stilte. Die is... eh, abnormaal.’

‘Kent u zijn familie?’

‘Nee. Maar hij heeft zich wel eens laten ontvallen dat hij opgroeide in Geldermalsen. Zijn ouders zullen nog wel leven, zo oud is hij niet, begin dertig nog maar.’

‘Hoe heet Kjell voluit?’

‘Kjell van Boekel.’

De Klerck knikte wat vaag.

‘Er zit bij ons niemand met die naam vast.’

Lowie van 't Zwaantje ademde diep in.

‘Ik was er al bang voor,’ sprak hij met een zweem van wanhoop.

‘Maar waar is hij dan? Waarom laat hij niets meer van zich horen?’

Rechercheur De Klerck zweeg enige tijd. Hij keek de caféhouder aan.

‘Kent hij... of kende hij... Frits Kieviet?’

Het gezicht van Lowie verloor alle kleur.

‘Jullie denken toch niet dat dezelfde mensen hier de hand in hebben? Dat zijn lieden die over lijken gaan.’